A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2007. június 7. *

A C-156/04. sz. ügyben

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2004. március 26-án

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: M. Patakia és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Görög Köztársaság** (képviselik: P. Mylonopoulos és I. Pouli, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: görög.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, Juhász E. (előadó), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič és E. Levits bírák,

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. június 22-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. szeptember 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetlevelében azt kéri, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a Görög Köztársaság,

– mivel a más tagállamokban nyilvántartásba vett gépjárműveknek a területén történő ideiglenes használatára az egyes szállítóeszközök valamely tagállamba

egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalának Közösségen belüli adómentességéről szóló, 1983. március 28-i 83/182/EGK tanácsi irányelv (HL L 105., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 112. o., a továbbiakban: irányelv) rendelkezései helyett a harmadik országból származó gépjárművekre vonatkozó ideiglenes behozatali vámeljárás szabályait alkalmazza,

– mivel a területén ideiglenes behozatali vámeljárás alá vont gépjárművekre vonatkozó bejelentési kötelezettség megszegésére olyan szankciórendszert alkalmaz, amely – a közigazgatási hatóságoknak a gépjárművet importáló személy görögországi szokásos tartózkodási helyének meghatározására irányuló rendszeres gyakorlatával együtt – nyilvánvalóan aránytalan,

– mivel a gépjármű eltulajdonítása esetén ugyanazon személy ideiglenes behozatali vámeljárás alá vont második gépjárműve tekintetében rendszeresen beszedi a gépjárművek végleges behozatalára előírt adókat,

nem teljesítette az EK 90. cikkből és az irányelvből, különösen annak 1. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

2 Az irányelv első és második preambulumbekezdése szerint az irányelv célja az, hogy megszüntesse az egyes szállítóeszközök ideiglenes behozatalára vonatkozó tagállami adószabályokból származó akadályokat, amelyek korlátozzák a személyek szabad mozgását és a belső piac létrehozását.

3 Az irányelv harmadik preambulumbekezdése úgy szól, hogy „[...] bizonyos esetekben lehetővé kell tenni annak egyértelmű megállapítását, hogy egy bizonyos személy ténylegesen honos-e az adott tagállamban".

4 Az irányelv 1. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok az irányelvben megállapított feltételekkel a motoros közúti járművek egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalát mentesítik különösen a forgalmi adó, a jövedéki adó és minden egyéb fogyasztási adó alól. Az irányelv 1. cikkének (3) bekezdése a haszongépjárműveket kizárja a mentesség alól.

5 A személygépkocsi magáncélú felhasználásra történő ideiglenes behozatalakor a mentesség az irányelv 3. cikke szerint minden tizenkét hónapos időszakban – megszakítással vagy anélkül – legfeljebb hat hónapra vonatkozik. Ha a személygépkocsit üzleti felhasználásra hozzák be ideiglenesen, a mentesség az irányelv 4. cikke szerint minden tizenkét hónapos időszakban – megszakítással vagy anélkül – legfeljebb hat, illetve hét hónapra vonatkozik.

6 Az irányelv 3. és 4. cikke is ahhoz a feltételhez köti a mentesség igénybevételét, hogy a gépjárművet importáló személy az ideiglenes behozatal tagállamán kívüli tagállamban rendelkezik „szokásos tartózkodási hellyel", azzal, hogy annak a személynek, aki a gépjárművet üzleti felhasználásra hozza be, bizonyos kiegészítő feltételeket is teljesítenie kell.

7 Az irányelvnek „A tartózkodási hely meghatározására vonatkozó általános szabályok" címet viselő 7. cikke a „szokásos tartózkodási hellyel" kapcsolatban a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezen irányelv alkalmazásában »szokásos tartózkodási hely« azon hely, ahol egy személy általában, azaz naptári évenként legalább 185 napot lakik személyes és

foglalkozási kötelékek miatt, vagy foglalkozási kötelékek nélküli személy esetén olyan személyes kötelékek miatt, amelyek szoros kapcsolatot létesítenek a személy és a tartózkodási hely között.

Olyan személyek esetében azonban, akiknek a foglalkozási kötelékei más helyhez kapcsolódnak, mint a személyes kötelékei, és aki ennek következtében gyakran két vagy több tagállamban található különféle helyeken tartózkodik, szokásos tartózkodási helynek azt a helyet kell tekinteni, ahová a személyes kötelékek kapcsolódnak, feltéve, hogy az adott személy arra a helyre rendszeresen visszatér. Az ez utóbbi feltétel nem alkalmazandó olyankor, amikor az adott személy meghatározott időtartamú munkavégzés céljából tartózkodik egy tagállamban. Valamely egyetem vagy iskola látogatása nem tekintendő a szokásos tartózkodási hely megváltoztatásának.

(2) A magánszemélyek bármilyen megfelelő módon igazolják szokásos tartózkodási helyüket, ilyen például a személyazonosító igazolvány vagy bármilyen egyéb érvényes okmány.

(3) Ha az importáló tagállam illetékes hatóságainak kétségei vannak a (2) bekezdésnek megfelelően megadott, szokásos tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozat érvényességével kapcsolatban, illetve bizonyos különleges ellenőrzések céljából, további adatokat vagy bizonyítékot kérhetnek be."

8 Az irányelv 9. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok az importőr kérésére az irányelv 3. és a 4. cikkében említettnél hosszabb időszakra is engedélyezhetik az ideiglenes behozatalt.

9 Az irányelv 9. cikkének (2) bekezdése előírja:

„A tagállamok semmilyen körülmények között nem alkalmaznak ezen irányelv végrehajtása során a Közösségen belül olyan adómentességeket, amelyek kevésbé kedvezőek, mint amelyeket a harmadik országból származó szállítóeszközök vonatkozásában nyújtanának."

10 Végül az irányelv 10. cikkének (2) bekezdése így rendelkezik:

„Ha az irányelv gyakorlati alkalmazása során nehézségek merülnek fel, az érintett tagállamok illetékes hatóságai kölcsönös megállapodással, különösen a kölcsönös segítségnyújtásról szóló egyezmények és közösségi irányelvek figyelembevételével meghozzák a szükséges határozatokat."

A nemzeti szabályozás

11 A 2187/94. sz. törvénnyel módosított, az irányelvet a belső jogba átültető 1988. március 1-jei D 247/13. sz. pénzügyminiszteri rendelet (a továbbiakban: az 1988. március 1-jei rendelet) 1. cikkében mentesíti a vonatkozó vámok és egyéb adók alól a szállítóeszközök magáncélú felhasználásra történő ideiglenes behozatalát, a haszongépjárműveket pedig kizárja e mentesség alól.

12 Az 1988. március 1-jei rendelet 3. cikke az irányelv 1. cikkének (7) bekezdésével lényegében azonos kifejezésekkel határozza meg a gépjárművet importáló személy „szokásos tartózkodási helyének" fogalmát.

13 Az említett rendelet 4. cikke a haszongépjárműtől eltérő más szállítóeszköz magáncélú felhasználásra történő ideiglenes behozatala tekintetében a tizenkét hónapos időszakra hat hónapban rögzíti azt az időtartamot, amely alatt e szállítóeszköz megszakítással vagy anélkül belföldön tartózkodhat. E cikk előírja, hogy ez az időtartam további kilenc hónappal meghosszabbítható, kivéve ha a gépjárművet importáló személy Görögországban kereső tevékenységet folytat, amely esetben a hosszabbítás legfeljebb három hónap lehet.

14 Az 1988. március 1-jei rendelet 5. cikke a személygépkocsi üzleti felhasználásra történő ideiglenes behozatala tekintetében főszabály szerint hat hónapban rögzíti azt az időtartamot, amely alatt e gépjármű megszakítással vagy anélkül Görögországban tartózkodhat. Kizárja a mentességet, ha a gépjárművet díjazás ellenében vagy ingyenesen személyszállításra vagy ipari, illetve kereskedelmi célú áruszállításra használják.

15 Az említett rendelet 4. és 5. cikke is ahhoz a feltételhez köti a mentesség igénybevételét, hogy az érintett személy szokásos tartózkodási helye Görögországon kívül legyen.

16 Az 1988. március 1-jei rendelet 15. cikkének harmadik és negyedik bekezdése azonos, illetve lényegében azonos kifejezésekkel átveszi az irányelv 7. cikke (2) és (3) bekezdésének a szokásos tartózkodási hely igazolására vonatkozó rendelkezéseit.

17 A vámkódexről szóló 1165/1918. sz. törvény (FEK A' 73) 133. cikke (2) bekezdésének a jelen ügyben lefolytatott pert megelőző eljárás idején alkalmazandó változata előírja:

„A közösségi gépjárművek ideiglenesen belföldön tartózkodhatnak, anélkül hogy utánuk regisztrációs adót, illetve hozzáadottérték-adót (HÉA) kellene fizetni. Ezen

ideiglenes mentesség engedélyezése során [...] értelemszerűen alkalmazandók a harmadik országból származó gépjárművekre vonatkozó ideiglenes behozatali vámeljárás szabályaiban előírt feltételek, amennyiben e gépjárműveket belföldről újra kiviszik."

18 A 2682/1999. sz. törvény 18. cikkének a jelen ügyben lefolytatott pert megelőző eljárás idején alkalmazandó változata a „Szabálysértési büntetések" cím alatt így rendelkezik:

„A. Közösségi gépjárművek

(1) Csempészetnek minősül, és a vámkódex (1165/1918. sz. törvény [...]) csempészetre vonatkozó rendelkezései alkalmazandók, amennyiben valamely, Görögországban lakó személy közösségi gépjárművet úgy tart üzemben, illetve használ, hogy nem tartja be a jelen törvény 10. és 11. cikkében előírt szabályokat. Nem indítható büntetőeljárás abban az esetben, ha az érintett személy a szóban forgó rendelkezésekben minimálisan előírt és emelt összegben kivetett adót megfizeti, és lemond az említett adómegállapító határozattal szembeni jogorvoslatról. Az e bekezdésben foglalt esetben a jelen rész (4) bekezdésében előírt bírság sem kerül kiszabásra.

[...]

(4) Az alábbiakban meghatározott jogsértések vámszabálysértést valósítanak meg, amely – esettől függően – az alábbi bírsággal büntetendő:

[...]

d) A gépjármű [...] késedelmes kiviteléért napi késedelmi bírság kerül kiszabásra, amelynek mértéke a következő: személygépkocsi és Jeep típusú gépjármű esetén 1600 cm^3-ig 29 euró, 1601 cm^3-től 59 euró. Tehergépjármű esetén a hengerűrtartalomtól függetlenül 29 euró. Motorkerékpár esetén a hengerűrtartalomtól függetlenül 14 euró.

[...]

f) Ha a belföldön [...] közlekedő gépjárművet jogosultsággal nem rendelkező más személy vezeti, 733 euró összegű bírság kerül kiszabásra, amennyiben a jogosult a szabálysértés elkövetésekor belföldön tartózkodott. Amennyiben a fent említett gépjárművet jogosultsággal nem rendelkező más személy használja, a jelen törvény 14. cikkének (2) bekezdésében előírt engedély hatályát veszti, ha a jogosult a szabálysértés elkövetésekor nem tartózkodott belföldön, és a jelen rész (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók a jogosultsággal nem rendelkező személyre."

19 A 2682/1999. sz. törvénynek „[a] Közösségből és harmadik országból származó gépjárművek" címet viselő 18. cikkének C. része az alábbiakat határozza meg:

„(1) A fenti A. rész (4) bekezdésében előírt bírság kiszabása mellett [...] a szabálysértést megállapító vámhatóság a gépjárművet határozatában ideiglenesen kivonja a forgalomból; a gépjármű újbóli rendelkezésre bocsátására a kiszabott bírság és az esetlegesen előírt egyéb teher megfizetése után kerülhet sor. [...]

[...]"

20 A 2682/1999. sz. törvény 10. cikkének (5) bekezdése szerint:

„A közösségi gépjármű a fizetendő regisztrációs adó megállapítása előtt visszaküldhető az Európai Unió más tagállamába, vagy kivihető harmadik országba."

21 Végül az 1988. március 1-jei rendelet 12. cikke (1) bekezdésének d) pontja „A gépjármű eltulajdonítása" cím alatt előírja:

„(1) Ha a jogosult bejelenti az ideiglenes behozatali eljárásban behozott gépjármű eltulajdonítását [...], nem köteles megfizetni az eltulajdonított gépjárműre vonatkozó vámokat, illetve más adókat [...], feltéve, hogy a jogosult a jövőben nem működik közre a gépjármű jogellenes görögországi használatában, és az alábbi feltételek együttesen teljesülnek:

[...]

d) a jogosult korábban nem jelentette be ideiglenes behozatali eljárásban behozott más személygépkocsi eltulajdonítását."

A pert megelőző eljárás

22 Miután több panaszt nyújtottak be a Bizottsághoz, amelyek szerint az egyes szállítóeszközök ideiglenes behozatalára Görögországban alkalmazott szabályok

súlyosan korlátozzák a közösségi illetőségű személyek e tagállambeli szabad mozgását, a Bizottság 1999. május 17-én felszólító levelet küldött a görög hatóságoknak, amelyben felhívta a figyelmüket, hogy a vonatkozó nemzeti szabályozás összeegyeztethetetlen az irányelv rendelkezéseivel és az EK 90. cikkel.

23 Miután a Bizottság megvizsgálta a Görög Köztársaság észrevételeit, amelyeket az a felszólító levélre adott 1999. szeptember 1-jei válaszában fogalmazott meg, 2000. november 29-én kilenc kifogást tartalmazó indokolással ellátott véleményt küldött e tagállamnak, amelyben megállapította, hogy a szóban forgó szabályozás összeegyeztethetetlen a fent említett közösségi szabályokkal.

24 Mivel úgy ítélte meg, hogy a Görög Köztársaság magyarázatai, amelyek az indokolással ellátott véleményre adott 2001. február 21-i válaszában szerepeltek, nem kielégítők, a Bizottság megindította a jelen keresetet, az indokolással ellátott véleményben megfogalmazott kifogások közül azonban csak bizonyos kifogásokat tartott fenn.

A keresetről

Az első kifogásról

A felek érvei

25 A Bizottság azt rója a Görög Köztársaság terhére, hogy a más tagállamokban nyilvántartásba vett gépjárműveknek a területén történő ideiglenes használatára a

tagállamok közötti integráció elmélyülésének szükségességén alapuló irányelv rendelkezései helyett a harmadik országból származó gépjárművekre vonatkozó ideiglenes behozatali vámeljárás szabályait alkalmazza.

26 Ebben az összefüggésben a Bizottság azt kéri a görög hatóságoktól, hogy vegyék figyelembe, hogy 1993. január 1-jétől, amióta a tagállamok közötti viszonylatban megszűnt a behozatal adóztatása, a „behozatalra" adómentességet biztosító irányelv hatálytalanná, illetve tárgytalanná vált.

27 A görög kormány ezzel szemben arra hivatkozik, hogy a bizottsági kifogások pontatlanok annyiban, amennyiben az irányelv belső jogba való megfelelő átültetésére már régen sor került, és az irányelv továbbra is alkalmazást nyer. A görög kormány szerint a Bizottság nem az irányelvből eredő konkrét kötelezettség megszegésére hivatkozik, továbbá a Bizottság által indított párbeszéd elvi jellegű, hiszen a görög hatóságok szándéka az volt, hogy arra késztessék a Bizottságot: ragadja magához a jogalkotási kezdeményezést, és az irányelvet igazítsa az 1993. január 1-je óta fennálló jogi helyzethez – ez az az időpont, amelytől kezdve a „behozatal" fogalma már nem létezik a tagállamok között.

28 A görög kormány kijelenti, hogy a közösségen belüli viszonylatban minden esetben alkalmazza az irányelvet.

A Bíróság álláspontja

29 E kifogásával a Bizottság azt állítja, hogy a Görög Köztársaság nem alkalmazza az irányelvet.

30 A görög kormány ezzel kapcsolatban kifejti, hogy a Bizottsággal folytatott vita abban gyökerezik, hogy a görög hatóságok a Bizottsággal való rendszeres konzultáció során olyan észrevételeket tettek, miszerint a „behozatal" fogalmát tartalmazó irányelvet célszerű az 1993. január 1-je óta fennálló helyzethez igazítani – ez az az időpont, amikor e fogalmat a tagállamok viszonylatában eltörölték. A görög kormány szerint e vita nem érinti az irányelv Görög Köztársaság általi alkalmazását.

31 Rögzíteni kell, hogy a C-262/99. sz. Louloudakis-ügyben 2001. július 12-én hozott ítéletében (EBHT 2001., I-5547. o.), különösen annak 20–25. pontjában a Bíróság azon görög szabályozásra hivatkozott, amely a szállítóeszközök magáncélú felhasználásra történő ideiglenes behozatalát mentesíti a vámok és más adók alól. Ez a szabályozás szerepel a jelen ítélet 11-16. pontjában is. E szabályozásból többek között kitűnik, hogy e szabályozás a „szokásos tartózkodási hely" fogalmát lényegében az irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével azonos módon határozza meg, és a mentességet az irányelvben előírtak szerint a tizenkét hónapos időszakon belül hat hónapra engedélyezi, valamint azonos, illetve lényegében azonos kifejezésekkel átveszi az irányelv 7. cikke (2) és (3) bekezdésének a szokásos tartózkodási hely igazolására vonatkozó rendelkezéseit.

32 Azt is meg kell jegyezni, hogy a Bíróság a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítéletet az egyik görög bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelme alapján hozta. Ez a görög bíróság az irányelv értelmezése iránt fordult a Bírósághoz – az értelmezés az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntéséhez volt szükséges –, és ez azt a tényt jelzi, hogy az irányelvet alkalmazzák.

33 Ezenkívül keresetlevele 21. pontjának harmadik bekezdésében még a Bizottság is megállapítja, hogy a görög jogszabály a szokásos tartózkodási hely meghatározása során átveszi az érintett irányelvi rendelkezésben szereplő feltételeket.

34 Végül rögzíteni kell, hogy a tagállamok szabadon alkalmazhatják a harmadik országból származó gépjárművek ideiglenes használatára ugyanazt az eljárást, amelyet az irányelv a más tagállamból származó gépjárművekre előír. Ezzel kapcsolatban az irányelv 9. cikkének (2) bekezdése egyetlen fenntartást fogalmaz meg, amely szerint a tagállamok nem alkalmazhatnak a Közösségen belül olyan adómentességet, amely kevésbé kedvező, mint amelyet a harmadik országból származó szállítóeszközök vonatkozásában nyújtanának.

35 Kétségtelen, hogy a Bizottság az irányelv alkalmazásának egyes területeire vonatkozóan pontos kifogásokat fogalmazott meg, de nem mutatott be olyan bizonyítékokat, amelyek azt igazolnák, hogy Görög Köztársaság nem alkalmazza az irányelvet.

36 A Bíróság nem állapíthat meg kötelezettségszegést annak elvi mérlegelése alapján, illetve a nemzeti hatóságok és a Bizottság közötti rendszeres konzultációk alkalmával esetlegesen amiatt felmerült vitákra alapozva, hogy az 1993. január 1-je óta fennálló jogi helyzethez kell-e igazítani az irányelvet.

37 Ezért az első kifogás nem megalapozott.

A második kifogásról

38 A Bizottság e kifogásával a görög hatóságok által alkalmazott szankciórendszert kérdőjelezi meg.

39 E kifogás két részből áll. A Bizottság egyrészt azon közigazgatási gyakorlat fennállását rója a Görög Köztársaság terhére, miszerint abban az esetben, amikor a szokásos tartózkodási hely meghatározásának alapjául szolgáló tényezők megoszlanak Görögország és valamely másik tagállam között, a görög hatóságok rendszerint görögországi szokásos tartózkodási helyet állapítanak meg az érintett személyek esetében, és e tekintetben bizonyítási terhet rónak rájuk. Másrészt a Bizottság azt a körülményt kifogásolja, hogy a görögországi szokásos tartózkodási hely ilyen meghatározása aránytalan büntetéseket von maga után.

A közigazgatási gyakorlatról

A felek érvei

40 A Bizottság úgy érvel, hogy a görög szabályozás átveszi azokat az feltételeket, amelyeket az irányelv a szokásos tartózkodási helynek megfelelő ország meghatározására alkalmaz, azonban a görög közigazgatási hatóságok rendszeresen görögországi szokásos tartózkodási helyet állapítanak meg azon személyek esetében, akik személyesen és hivatásuk révén egyaránt kötődnek Görögországhoz és más tagállamokhoz, és szinte automatikusan előtérbe helyezik a személyes kötődést, valamint a gyakorlatban vélelmet állítanak fel arra, hogy ha az érintett személy görög állampolgárságú, a tartózkodási hely belföldön található.

41 A Bizottság ezzel kapcsolatban előadja, hogy a görög közigazgatási hatóságok megfordítják a szokásos tartózkodási hely bizonyítási terhét, illetve az érintett személyeket erősebb bizonyítékok bemutatására kötelezik, és ez összeegyeztethetetlen azokkal a szabályokkal, amelyeket az irányelv a tartózkodási hely meghatározására rögzít. A Bizottság egyedi esetekre hivatkozik, amelyek megítélése szerint önmagukban is elegendők ahhoz, hogy megállapításra kerüljön az irányelvből eredő kötelezettség megszegése. Ezenkívül ez az állandó közigazgatási gyakorlat az igazságügyi hatóságok hozzáállásában is érvényesül.

42 A görög kormány hangsúlyozza, hogy a gyakorlatban rendszerint nehézségek merülnek fel azon görög állampolgárok szokásos tartózkodási helyének megállapítása során, akiknek hivatásbeli és személyes kötődésük megoszlik Görögország és valamely másik tagállam között. A Bizottság által hivatkozott egyedi esetek ebbe a körbe tartoznak.

43 Ilyen esetben a közigazgatási hatóságok az irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételeket alkalmazzák, és az irányelv e tekintetben a személyes kötődést helyezi előtérbe. Az említett hatóságok kétség esetén indokoltan alkalmazzák az irányelv 7. cikkének (3) bekezdését, amely lehetőséget biztosít számukra, hogy az érintett személyektől további adatokat vagy bizonyítékokat kérjenek be. A görög kormány végül hangsúlyozza, hogy jelenleg az ideiglenes behozatali eljárás alá vont, Görögországban közlekedő gépjárművek többsége olyan görög állampolgárok tulajdonában van, akik az adómentesség jogalapjaként a külföldi szokásos tartózkodási helyükre hivatkoznak.

A Bíróság álláspontja

44 A Bíróság már rögzítette, hogy a „szokásos tartózkodási hely" fogalmának az irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt meghatározási feltételei vonatkoznak az érintett személy adott helyhez kapcsolódó hivatásbeli és személyes kötődésére, illetve e kötődés időtartamára, és e fogalmat olyan helyként határozzák meg, mint amelyet az érintett személy érdekeinek állandó központjául választott (a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 51. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Így a szokásos tartózkodási hely meghatározása során egyidejűleg figyelembe kell venni az érintett személy adott helyhez kapcsolódó hivatásbeli és személyes kötődését, valamint annak időtartamát, és ha e kötődés nemcsak egyetlen tagállamhoz kapcsolódik, akkor az irányelv 7. cikke (1) bekezdésének második albekezdése a hivatásbeli kötődéssel szemben a személyes kötődést helyezi előtérbe.

Az érintett személy személyes és hivatásbeli kötődésének vizsgálata során minden releváns körülményt figyelembe kell venni, így különösen az érintett személynek és családtagjainak a tényleges fizikai jelenlétét, illetve azt, hogy az érintett személynek hol van a lakóhelye, hol végzi kereső tevékenységét, és mely helyhez kötődnek a vagyoni érdekei (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 52., 53. és 55. pontját).

46 Elsősorban a tagállamok illetékes közigazgatási hatóságainak a feladata, hogy – a Bíróság ítélkezési gyakorlatából eredő feltételekre figyelemmel – megítéljék és súlyozzák az adott esetre jellemző valamennyi releváns körülményt, és a Bíróság hatáskörébe tartozik, hogy megállapítsa a szóban forgó tagállam kötelezettségszegését annak okán, hogy az állandó közigazgatási gyakorlat hibás vagy visszaélésszerű.

47 A jelen esetben a Bizottság egyedi esetekkel kívánja bizonyítani, hogy a görögországi közigazgatási hatóságok gyakorlata állandó, hibás és visszaélésszerű, és ennek az alperes tagállam e tárgybeli általános kötelezettségszegésének megállapítását kellene eredményeznie. A Bizottság keresetlevelében valójában „több panaszt" említ, azonban konkrétan – mindazonáltal szűkszavúan és nem részletesen – csak két egyedi esetre, válaszbeadványában pedig – szintén nem túl részletesen – csak hat másik esetre hivatkozik.

48 Mindazonáltal – függetlenül attól a kérdéstől, hogy az első ízben a válaszbeadványban bemutatott hat egyedi eset elfogadható-e bizonyítékként az eljárási szabályzat 42. cikke 1. §-ának követelményei alapján – az eljárási iratokból kitűnik, hogy a Bizottság által hivatkozott nyolc esetben érintett személyek közül négy görög állampolgárságú volt, akik személyes és hivatásbeli kötődése vitathatatlanul Görögországhoz kapcsolódik (közülük egy személynek semmilyen kötődése nem volt e tagállamon kívül), két személy kettős állampolgárságú, és a személyes és hivatásbeli kötődésük egyaránt Görögországhoz kapcsolódik, egy másik személy

pedig más tagállam állampolgárságával, de állandó személyes és hivatásbeli görögországi kötődéssel rendelkezett. Az eljárási iratok nem teszik lehetővé a nyolcadik eset tényállásának pontos meghatározását.

49 A fent ismertetett egyedi esetekben – az utolsó kivételével – a görög hatóságok által adott magyarázatok nem tűnnek megalapozatlannak. Mindenesetre úgy tűnik, hogy e hatóságok nem lépték túl az érintett személyek szokásos tartózkodási helyének megállapításához szükséges mérlegelési jogkörük kereteit.

50 A tagállamban folytatott közigazgatási gyakorlaton alapuló kötelezettségszegés megállapíthatóságával kapcsolatban a Bíróság már meghatározta a vonatkozó feltételeket. Ebben az esetben ugyanis a kötelezettségszegést csak akkor lehet megállapítani, ha a kifogásolt gyakorlat iratokkal kellőképpen és részletesen alátámasztható; ehhez az is szükséges, hogy e közigazgatási gyakorlat bizonyos fokú állandóságot és általánosságot mutasson, továbbá az általános és állandó közigazgatási gyakorlat megállapíthatóságához a Bizottság nem alapíthatja keresetét vélelemre (a C-441/02. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2006. április 27-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-3449. o.] 49., 50. és 99. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 A Bizottság által bemutatott bizonyítékok alapján nem lehet megállapítani, hogy a jelen esetben teljesülnek az előző pontban hivatkozott feltételek. Mindenesetre – figyelembe véve a közösségi állampolgárok, valamint a más tagállamokban letelepedett görög állampolgárok nagy számát, akik évente gépkocsival Görögországba utaznak – a Bizottság által hivatkozott nyolc eset, még ha feltételezzük is azok bizonyítottságát, a Bíróság ítélkezési gyakorlatában felállított követelményekhez képest egyértelműen jelentéktelen arányt képvisel a kötelezettségszegést megvalósító állandó közigazgatási gyakorlat bizonyításához.

52 A Bizottság továbbá – anélkül azonban, hogy ezzel kapcsolatban egyáltalán bizonyítékot hozott volna fel – azt kifogásolja a görög igazságügyi hatóságokkal szemben, hogy érvényesítik a közigazgatási gyakorlatot. Márpedig ha a Bizottság az igazságügyi gyakorlat alapján kéri a kötelezettségszegés megállapítását, akkor a Bíróság ítélkezési gyakorlatában megállapított és a jelen ítélet 50. pontjában hivatkozott feltételek még inkább és még nagyobb szigorúsággal alkalmazandók.

53 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy nem teljesülnek a Bíróság által megállapított feltételek.

54 Azt is rögzíteni kell, hogy a Bíróság figyelembe vette azt a mérlegelési mozgásteret, amellyel a nemzeti adóztatási jogkört érintő érzékeny területen az illetékes nemzeti hatóságok rendelkeznek, és úgy ítélte meg, hogy az együttműködés kötelezettség, amely e hatóságokat az irányelv 10. cikkének (2) bekezdése alapján terheli, nem kötelezi őket arra, hogy minden olyan egyedi esetben egyeztessenek, ahol az irányelv alkalmazása során nehézségek merülnek fel (a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 59. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Végül a Bizottság azt rója a görög hatóságok terhére, hogy az érintett személyeket erősebb bizonyítékok bemutatására kötelezi a szokásos tartózkodási hely megállapítása során, és megfordítja a bizonyítási terhet, noha e teher egyébként a nemzeti hatóságokra hárul. Ezzel kapcsolatban elegendő rámutatni, hogy az irányelv 7. cikkének (2) és (3) bekezdése szerint a szokásos tartózkodási hely bizonyítása főszabály szerint az érintett személyre hárul. Az illetékes nemzeti hatóságoknak pedig lehetőségük van arra, hogy külön ellenőrzést végezzenek, és kétség esetén további adatokat vagy bizonyítékokat kérjenek be.

56 Következésképpen a második kifogás első részét nem lehet elfogadni.

A büntetések aránytalanságáról

A felek érvei

57 A Bizottság különösen a görög szabályozásban azon esetre előírt büntetésekre hivatkozik, amikor az illetékes hatóságok megállapítják, hogy a Görögországban közlekedő, más tagállam rendszámát viselő gépjármű tulajdonosának szokásos tartózkodási helye Görögországban van. A vonatkozó időszakban hatályos nemzeti szabályozás az ilyen cselekményt csempészetnek minősíti, amely egyrészt büntetőjogi szankciókat von maga után, azaz a gépjármű-tulajdonos szabadságvesztésbüntetését és a gépjármű lefoglalását, másrészt közigazgatási szankcióval, bírsággal jár. Ezenkívül a Bizottság szerint az érintett személynek meg kell fizetnie a gépjármű végleges behozatala esetén esedékes regisztrációs adót, hacsak nem hajlandó az adott gépjárművet újból kivinni belföldről.

58 A Bizottság úgy véli, hogy e büntetések – a görögországi közigazgatási hatóságoknak a szokásos tartózkodási hely meghatározására irányuló gyakorlatával, valamint azzal együtt, hogy nem veszik figyelembe az érintett személy esetleges jóhiszeműségét – aránytalanok. Ezenkívül az EK 90. cikkel ellentétes a regisztrációs adó kivetése abban az esetben, ha más tagállamban már fizettek hasonló adót.

59 A Bizottság szerint abban az esetben is aránytalanok az előírt büntetések, ha letelik az a hat hónapos időszak, amely alatt a közösségi gépjármű ideiglenes behozatali eljárás alatt közlekedhet.

60 A görög kormány válaszában kifejti, hogy – mivel az irányelv nem ír elő büntetéseket a közösségi gépjárművek ideiglenes behozatalára vonatkozó szabályok esetleges megsértése esetére – a tagállamok feladata az, hogy olyan rendelkezéseket fogadjanak el, amelyeket szükségesnek tartanak az adócsalás megakadályozásához. Azonban az előírt büntetéseknek a kitűzött cél eléréséhez szükségesnek és megfelelőnek kell lenniük.

61 A görög kormány szerint jelen esetben a Bizottság kifogásai azokra a büntetésekre vonatkoznak, amelyeket akkor szabnak ki, ha a görögországi szokásos tartózkodási hellyel rendelkező személyek ideiglenes behozatali eljárás alá vont és más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművel közlekednek. Szerinte ilyen esetekben – figyelemmel arra, hogy a regisztrációs adó nagyon magas Görögországban, ami egyes személyeket arra ösztönöz, hogy megkíséreljék elkerülni, és tekintettel arra, hogy a mai napig számos adócsalási esetet tártak fel – az előírt büntetések nem aránytalanok a kitűzött célhoz, azaz az adócsalástól való elrettentéshez és az adócsalás elleni küzdelemhez képest.

62 A görög kormány végül előadja, hogy a kiszabott büntetések a regisztrációs adó nemfizetése esetén mind a hazai termékeket, mind a behozott termékeket sújtják. Ezért teljességgel lehetetlen az EK 90. cikk megsértésének megállapítása.

A Bíróság álláspontja

63 Elöljáróban rögzíteni kell, hogy a Bizottság második kifogásának második része (a keresetlevél 9–12. oldala) a vámkódexről szóló, 2001. november 22-i 2960/2001. sz. törvényben (FEK A' 265) előírt büntetésekre is vonatkozik, amely törvény módosítja a 2682/1999. sz. törvény 18. cikkében előírt büntetéseket. Márpedig a 2960/2001. sz. törvényt a 2000. november 22-i indokolással ellátott véleményben megszabott két hónapos határidő lejártát követően fogadták el, és nem képezte tárgyát az

EK 226. cikkben foglalt pert megelőző eljárásnak. Az iratok alapján egyébként úgy tűnik, hogy ez az új szabályozás összességében nem tartotta fenn a pert megelőző eljárásban kifogásolt szabályozással bevezetett rendszert, és e két szabályozás rendelkezései lényegében nem azonosak (ebben az értelemben lásd a C-98/03. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2006. január 10-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-53. o.] 27. és 28. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

64 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság hivatalból vizsgálhatja, hogy a tagállami kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset benyújtásához fennállnake az EK 226. cikkben előírt feltételek (a C-199/04. sz., Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben 2007. február 1-jén, hozott ítélet [EBHT 2007., I-1221. o.] 20. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 E tekintetben a Bíróság mindig különbséget tett az EK 226. cikkben foglalt pernek a pert megelőző és a peres eljárás szakaszai között, és úgy ítélte meg, hogy a pert megelőző eljárásnak különösen az a célja, hogy – arra az esetre, ha az ügy a Bíróság elé kerül – körülhatárolja a jogvita tárgyát, és biztosítsa, hogy az esetleges peres eljárás tárgya világosan meghatározott jogkérdés legyen (ebben az értelemben lásd a C-230/99. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2001. február 15-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-1169. o.] 31. pontját, a C-1/00. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 2001. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-9989. o.] 53. és 54. pontját, a C-362/01. sz., Bizottság kontra Írország ügyben 2002. december 10-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-11433. o.] 17. és 18. pontját, valamint a C-145/01. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2003. június 5-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-5581. o.] 17. pontját).

66 Emellett a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a pert megelőző szakaszban így körülhatárolt jogvita tárgya a peres szakaszban előterjesztett keresetlevélben megfogalmazott kérelmekben soha nem terjeszthető ki, illetve nem is módosítható (ebben az értelemben lásd a C-191/95. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-5449. o.] 56. pontját, a C-365/97. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 1999. november 9-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-7773. o.] 25. pontját és a C-105/02. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2006. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-9659. o.] 47. és

48. pontját). Végül a kötelezettségszegés megtörténtét a tagállamban az indokolással ellátott véleményben meghatározott határidő lejártakor fennálló helyzet alapján kell megítélni, és a későbbi változásokat a Bíróság nem veheti figyelembe (lásd a C-104/06. sz., Bizottság kontra Svédország ügyben 2007. január 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-671. o.] 28. pontját).

67 Amennyiben a Bíróság felülvizsgálatát kiterjesztené a tagállam szóban forgó szabályozására, amely nem képezte a pert megelőző szakasz tárgyát, és amelyet – a Bizottság részéről a tárgyaláson említett egyszerűsítés miatt – először a keresetlevélben megfogalmazott kérelmekben hoztak fel, értelmetlenné válna a Szerződés alkotói által az EK 226. cikkben meghatározott eljárás, és a felülvizsgálat ennek az eljárásnak a megkerülését jelentené. A Bíróság vizsgálata tehát a jelen esetben csak a szóban forgó szabályozás azon rendelkezéseire vonatkozik, amelyek az indokolással ellátott véleményben megszabott határidő lejártakor hatályosak voltak, és annyiban, amennyiben azokat a Bizottság a keresetlevélben kellő egyértelműséggel kifejtette ahhoz, hogy lehetővé váljon a bírósági felülvizsgálat (ebben az értelemben lásd a Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 21. pontját).

68 Először is a Bizottság kifogásai a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke A. részének (1) bekezdésére vonatkoznak, amely előírja, hogy amennyiben a görögországi szokásos tartózkodási hellyel rendelkező személy más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművet tart üzemben, illetve használ, kimeríti a csempészet bűncselekményét, amely többek között olyan büntetőjogi szankciókat von maga után, mint például a gépjármű üzembentartójának szabadságvesztés-büntetése és a gépjármű lefoglalása.

69 Ezzel kapcsolatban rögzíteni kell, hogy a kifogásolt szabályozás büntetőjogi szankcióval sújtja azt a magatartást, ha valaki kivonja magát a gépjárműforgalomra vonatkozó nemzeti vám- és adójogszabályok alól.

70 A szóban forgó büntetéseket ugyanis arra az esetre írták elő, amikor a görögországi szokásos tartózkodási hellyel rendelkező személyek más tagállamban nyilvántartásba

vett gépjárművet használnak, azaz olyan esetre, amely az irányelv alkalmazási körén kívül esik, és e büntetések az érintett tagállam pénzügyi érdekeinek védelmére irányulnak.

71 Valamely magatartásnak a nemzeti jogalkotó által megkívánt büntetőjogi üldözése az érintett tagállam gazdasági és társadalmi helyzetével, illetve a jelen esetben a gépjármű-adóztatás sajátos helyzetével függ össze. Ezzel kapcsolatban nem vitatott, hogy Görögországban nagyon magasak a regisztrációs adók, ami egyes személyeket arra késztet, hogy ott más tagállamban nyilvántartásba vett gépkocsival közlekedjenek, és e személyek arra törekszenek, hogy e másik tagállamban valamilyen fiktív kötődést hozzanak létre. A bűnmegelőzés és bűnüldözés követelménye, valamint az érintett tagállam pénzügyi érdekeinek védelme indokolja, hogy a tagállam megfelelő büntetéseket írjon elő (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 70. pontját).

72 Önmagában tehát nem minősülhet kötelezettségszegésnek az a puszta tény, hogy valamely absztrakt nemzeti szabály bűncselekménynek minősíti azt a magatartást, ha valaki kivonja magát az általában alkalmazandó vám- és adójogszabályok alól. Amint az a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 69. és 70. pontjából következik, a Bíróság megállapította, hogy a bűnmegelőzés és bűnüldözés követelménye igazolhatja azt, hogy a tagállam meghatározott súlyú büntetéseket vezessen be, azonban nem zárható ki, hogy ezek a büntetések bizonyos körülmények között aránytalannak bizonyulnak. Következésképpen azt a kérdést, hogy az alkalmazott büntetések arányosak vagy aránytalanok-e, az adott esetben ténylegesen alkalmazott büntetésektől függően kell megítélni. Márpedig a jelen ítélet 48. pontjában említett esetek vizsgálata alapján nem lehet megállapítani, hogy a ténylegesen kiszabott büntetések aránytalanok, és a Bizottság sem hozott fel más bizonyítékot, amely alapján ettől eltérő megállapításra lehetne jutni.

73 E kifogások tehát nem megalapozottak.

74 Másodszor a Bizottság úgy érvel, hogy a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke A. részének (1) bekezdésében említett esetben nem indítható büntetőeljárás, ha az érintett személy a kivetett adót megfizeti, és lemond a nemzeti jogban az említett adót megállapító határozattal szemben előírt jogorvoslatról.

75 Ezzel kapcsolatban rögzíteni kell, hogy az irányelv bizonyos feltételek mellett azoknak a jogalanyoknak, akiknek szokásos tartózkodási helye valamelyik tagállamban található, jogot biztosít arra, hogy meghatározott ideig az ideiglenes adómentesség szabályai alapján személygépkocsival más tagállamok területén közlekedjenek.

76 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatékony bírói jogvédelem elve a közösségi jog általános elve, és a tagállamok bíróságaira hárul az a feladat, hogy biztosítsák a jogalanyok közösségi jogból származó jogainak bírósági védelmét (ebben az értelemben lásd a C-432/05. sz. Unibet-ügyben 2007. március 13-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-2271. o.] 37. és 38. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ezen elv alapján a Bíróság elismerte a nemzeti bíróságnak az irányelv alkalmazásának biztosítására és a jogalanyok irányelvből származó jogainak védelmére vonatkozó hatáskörét, különösen a szokásos tartózkodási hely meghatározását illetően (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott Louloudakis-ügyben hozott ítélet 57. és 70. pontját).

77 A kifogásolt nemzeti rendelkezés a közösségi jog által megkívánt hatékony bírói jogvédelmet megvonhatja a jogalanyoktól, amikor arra ösztönzi őket, hogy a büntetőeljárás elkerülése érdekében mondjanak le a nemzeti jogban általában előírt jogorvoslatról. Következésképpen a Bizottság kifogásai ebben az esetben megalapozottak.

78 Harmadszor a Bizottság kifogásolja a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke A. része (4) bekezdésének d) pontjában azon esetre előírt pénzbüntetést, amikor letelik az a hat hónapos időszak, amelynek idejére a kérdéses adómentességet engedélyezik.

79 Ezzel kapcsolatban figyelembe kell venni, hogy a hat hónapos időszak, amelynek idejére a kérdéses adómentességet engedélyezik, elég hosszú, és a görög kormány – anélkül hogy a Bizottság ezt vitatta volna – úgy érvelt, hogy egyes esetekben könnyítéseket, valamint ezen időszak meghosszabbítását is lehetővé teszik. A görög kormány – anélkül hogy bárki vitatta volna – még arra is rámutatott, hogy a hat hónapos korlát betartását nem lehet szigorúan ellenőrizni, mivel a gépjárművek belföldre való belépési időpontját már nem rögzítik, tehát ebben az összefüggésben fokozott megelőzés szükséges, és ez az előírt bírságot mint az elrettentés megfelelő eszközét is indokolja. A kifogásolt bírság tehát nem aránytalan, és nem korlátozhatja a Szerződésben foglalt szabadságokat.

80 Negyedszer figyelembe kell venni, hogy a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke A. része (4) bekezdésének f) pontjában az azon esetre előírt pénzbüntetés, amikor az ideiglenes adómentesség alá vont gépjárművet jogosultsággal nem rendelkező más személy vezeti görög területen, kívül esik az irányelv hatályán.

81 Ötödször hasonlóképpen kívül esik az irányelv hatályán a fent említett rendelkezésben szabályozott azon eset – amint arra a Bizottság hivatkozik –, amikor a kérdéses gépjárművet jogosultsággal nem rendelkező személy vezeti, miközben a szabálysértés elkövetésének időpontjában az adómentesség jogosultja nem tartózkodik görög területen.

82 Hatodszor a Bizottság kifogásai a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke C. részének (1) bekezdésére vonatkoznak, amely előírja, hogy a bírság kiszabása mellett a gépjárművet is ideiglenesen kivonják a forgalomból, és annak újbóli rendelkezésre bocsátására a kiszabott bírság és az esetlegesen előírt egyéb teher megfizetése után kerülhet sor.

83 Ez az intézkedés alkalmas arra, hogy a jogosulttól egy időre megvonja a gépjárműve használati jogát, amely idő hosszabb is lehet, különösen akkor, ha a kiszabott bírság ellen jogorvoslati eljárást kezdeményeznek. Márpedig a Bíróság már rögzítette, hogy a gépjárművezetéshez való jog jelentőséggel bír a személyek szabad mozgásához fűződő jogok tényleges gyakorlásában (a C-193/94. sz., Skanavi és Chryssanthakopoulos ügyben 1996. február 29-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-929. o.] 36. pontja). Így ez az intézkedés aránytalan az elérni kívánt célhoz, vagyis a bírság beszedéséhez képest, amely cél a közösségi szabályozásnak jobban megfelelő eszközökkel, például óvadék elhelyezésével is elérhető lenne. E kifogások tehát megalapozottak.

84 Nem megalapozottak viszont a 2682/1999. sz. törvény 10. cikkének (5) bekezdésével szemben hetedsorban felhozott bizottsági kifogások, amely bekezdés előírja, hogy amennyiben az ideiglenesen behozott gépjármű tulajdonosának szokásos tartózkodási helye Görögországban van, e tulajdonos elkerülheti a kötelező regisztrációs adó megfizetését, ha a gépjárművét görög területen kívülre viszi. Ez az intézkedés ugyanis lehetőséget, sőt kedvezményt nyújt az érintett személynek, ezért nem tekinthető az irányelvvel ellentétesnek.

85 A Bizottság végül az EK 90. cikk megsértésére hivatkozik. E rendelkezés az első bekezdésében tiltja, hogy a más tagállamokból behozott termékeket súlyosabb adóteherrel sújtsák, mint a hasonló jellegű hazai termékeket. Azonban a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a közösségi szabályokkal összhangban van, ha a tagállam az érintett személynek a területén található szokásos tartózkodási helyének megállapításkor a gépjármű után regisztrációs adó megfizetését írja elő, függetlenül attól, hogy e személy más tagállamban már fizetett-e hasonló regisztrációs adót (ebben az értelemben lásd a C-138/04. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 2005. június 16-án hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 13. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

86 Az EK 90. cikk második bekezdése tiltja a tagállamoknak, hogy olyan adót vessenek ki más tagállamok termékeire, amely közvetve a hazai termékek védelmét szolgálhatja. Ezzel kapcsolatban rögzíteni kell, hogy a Bizottság a Bíróság ítélkezési

gyakorlatában megállapított feltételek alapján (a C-313/05. sz. Brzeziński-ügyben 2007. január 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-513. o.] 27. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) nem vizsgálta, hogy a kifogásolt nemzeti szabályozás közvetve alkalmas-e a hazai termékek védelmére.

A harmadik kifogásról

A felek érvei

87 A Bizottság harmadik kifogása az 1988. március 1-jei rendelet 12. cikke (1) bekezdésének d) pontjára vonatkozik, amely előírja, hogy az a sértett, akitől a Görögországban ideiglenes behozatali eljárás alá vont második gépjárművét eltulajdonítják, regisztrációs adót köteles fizetni. A Bizottság előadja, hogy e rendelkezés az adócsalás általános vélelmét vezeti be, mivel ezzel kapcsolatos bizonyítékok nélkül feltételezik, hogy az eltulajdonított gépjármű Görögországban marad. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy egyenként kell megvizsgálni azokat az eseteket, amelyekben esetleg adócsalás merül fel. A kifogásolt intézkedés aránytalan a kitűzött célhoz, azaz az adóelkerülés megelőzéséhez képest, és az EK 90. cikkel ellentétesen közvetett hátrányosan megkülönböztető bánásmódot intézményesít a más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművek tekintetében.

88 A görög kormány válaszában kifejti, hogy a közösségi jog nem ír elő mentességet azon adók alól, amelyeket az eltulajdonított, adómentesség alá vont termékek után még nem fizettek meg. Ehhez kapcsolódóan a görög kormány a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv

(HL L 76., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 179. o.) 14. cikkére hivatkozik, amely szerint veszteségek esetén az adófelfüggesztés alá vont termékek utáni jövedéki adót csak abban az esetben nem kell megfizetni, ha az e termékekben bekövetkező veszteségek váratlan esemény vagy elháríthatatlan külső ok miatt merültek fel, és az illetékes hatóságok megállapítják, hogy e termékek véglegesen használhatatlanná váltak. Minden más esetben, különösen eltulajdonítás esetén ezen illetéket meg kell fizetni.

89 A jelen esetben a gépjármű eltulajdonítása esetén a gépjármű nem válik végérvényesen használhatatlanná, hanem más személy használja. Következésképpen a regisztrációs adót meg kell fizetni. Az irányelv egyébiránt eltulajdonítás esetére nem írja elő a folyamatos mentességet.

90 A görög kormány végül hangsúlyozza, hogy egyrészről a sértettel szembeni jóindulat kifejeződése az a körülmény, hogy a regisztrációs adó megfizetését nem az első gépjármű eltulajdonítása esetén, hanem csak akkor követelik, ha ugyanazon személytől már az ideiglenes adómentesség alá vont második gépjárművet is eltulajdonítják, másrészről a gépjármű-eltulajdonítás nagyon gyakori kockázat, amelyet nem a közhatalomnak, hanem a biztosítótársaságoknak kell fedezniük.

A Bíróság álláspontja

91 Rögzíteni kell, hogy az irányelv arra kötelezi a tagállamokat, hogy bizonyos feltételek mellett adómentességet biztosítsanak abból a célból, hogy a valamely más tagállamban nyilvántartásba vett szállítóeszközt pontosan meghatározott időtartamon keresztül ideiglenesen használhassa az a személy, akinek szintén az érintett államon kívül, másik tagállamban található a szokásos tartózkodási helye.

92 E mentesség engedélyezése különösen ahhoz a feltételhez kötött, amelyet az irányelv 3. cikkének a) és b) pontja a félreérthetőség teljes kizárásával úgy fogalmaz meg, hogy a mentesség jogosultjának a mentességgel érintett szállítóeszközt magáncélú felhasználására kell alkalmaznia, és az említett szállítóeszköz nem értékesíthető, nem adható bérbe az ideiglenes behozatal tagállamában, illetve nem kölcsönözhető az adott államban honos személynek. Így tehát az irányelv a hangsúlyt az ideiglenes mentességre jogosult személy és a mentességgel érintett gépjármű közötti szoros kapcsolatra helyezi.

93 Az irányelv nem szabályozza a mentességgel érintett gépjármű eltulajdonítását és az ilyen eltulajdonítás következményeit.

94 Az irányelvben pedig egyáltalán nincs olyan támpont, amely megalapozhatná azt a megállapítást, hogy az irányelvben ki akarták terjeszteni a mentességet, következésképpen korlátozni kívánták a tagállamok adószuverenitását olyan esetekben, amikor a mentességre jogosult személy és a gépjármű közötti, az irányelv hatálya alá tartozó kapcsolat megszakad, különösen a gépjármű eltulajdonítása esetén, amikor nagyon valószínű, hogy a gépjármű továbbra is az érintett tagállam területén közlekedik, és olyan személy vezeti, akinek semmilyen kapcsolata nincs a mentességre jogosult személlyel. Ezt az esetet nem fedi le az irányelv, így ez a tagállamok szabályozási hatáskörébe tartozik.

95 E körülmények között, valamint tekintettel arra, hogy a Bizottság nem hivatkozik más közösségi rendelkezésre, nem állapítható meg a kötelezettségszegés.

96 A kifogásolt nemzeti intézkedés – figyelembe véve a Bíróságnak a jelen ítélet 85. és 86. pontjában kifejtett megfontolásait – egyáltalán nem sérti az EK 90. cikket.

97 A fentiekre tekintettel tehát meg kell állapítani, hogy a Görög Köztársaság, mivel:

– a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke A. részének (1) bekezdésében előírja, hogy amennyiben görögországi szokásos tartózkodási hellyel rendelkező személy más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművet görög területen tart üzemben, illetve használ, nem indítható meg az általában előírt büntetőeljárás, ha az érintett személy a kivetett regisztrációs adót megfizeti, és egyidejűleg lemond a nemzeti jogban az említett adót megállapító határozattal szemben általában előírt jogorvoslatról, és

– ugyanezen törvény 18. cikke C. részének (1) bekezdésében előírja, hogy bírságkiszabás esetén a gépjárművet is ideiglenesen kivonják a forgalomból, és a gépjármű újbóli rendelkezésre bocsátására a kiszabott bírság és az esetlegesen előírt egyéb teher megfizetése után kerülhet sor,

nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit.

98 A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

A költségekről

99 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen szabályzat 69. cikke

3. §-ának első albekezdése alapján részleges pernyertesség esetén, illetve kivételes okból a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. Mivel jelen esetben mind a Görög Köztársaság, mind a Bizottság részlegesen pervesztes lett, úgy kell határozni, hogy mindketten maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Görög Köztársaság, mivel

– **a 2682/1999. sz. törvény 18. cikke A. részének (1) bekezdésében előírja, hogy amennyiben görögországi szokásos tartózkodási hellyel rendelkező személy más tagállamban nyilvántartásba vett gépjárművet görög területen tart üzemben, illetve használ, nem indítható meg az általában előírt büntetőeljárás, ha az érintett személy a kivetett regisztrációs adót megfizeti, és egyidejűleg lemond a nemzeti jogban az említett adót megállapító határozattal szemben általában előírt jogorvoslatról, és**

– **ugyanezen törvény 18. cikke C. részének (1) bekezdésében előírja, hogy bírságkiszabás esetén a gépjárművet is ideiglenesen kivonják a forgalomból, és a gépjármű újbóli rendelkezésre bocsátására a kiszabott bírság és az esetlegesen előírt egyéb teher megfizetése után kerülhet sor,**

nem teljesítette az egyes szállítóeszközök valamely tagállamba egy másik tagállamból történő ideiglenes behozatalának Közösségen belüli adómentességéről szóló, 1983. március 28-i 83/182/EGK tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Európai Közösségek Bizottsága és a Görög Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások